

CRÍTICA / MÚSICA

Big Mama & Joan Pau Cumellas En el nom de tots (Discmedi)

No cal insistir massa a dir que Big Mama és una de les principals veus de blues d'aquest país.

En aquest disc ens ho recorda, amb l'afegit de la col·laboració brillant de l'harmonicista Joan Pau Cumellas, i acompanyament d'Ignasi Terraza (piano) i Caspar St. Charles (bateria).

UB40

Homegrown (Virgin)

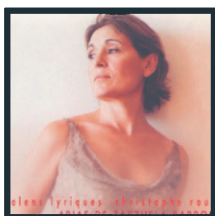

Després d'un temps de silenci creatiu (perquè les recopilacions ja les han fetes totes) el grup britànic

torna a la càrrega amb un disc per a fans, que vol tornar als orígens però inevitablement es queda a mig camí. Reggae, doncs, posat al dia per a ballar i harmonies vocals de bon gust.

Maria Bayo

Arias de zarzuela barroca (Naïve)

La cantant Maria Bayo ha triat per a l'ocasió un repertori d'aires de sarsuela del barroc, és a dir,

segle XVIII, en què la seva veu llueix especialment. Tot i que aquest tipus de música no ha estat considerat fins fa ben poc. Sigui com sigui el cas és que Bayo té les qualitats de timbre, dicció i veu per a fer que hom superi les reticències que es tinguin amb el repertori. L'acompanyen Christophe Rousset dirigint Les Talens Lyriques.

Oriol Cortacans

Carme Vidal, equilibradament instal·lada en el caos

Acaba d'exposar a la galeria Alba Cabrera, a València. Ella és Carme Vidal, que pinta des d'Alcossebre (Baix Maestrat) per al món.

—Quin és l'impuls que fa que algú, un dia, comenci a pintar?

—Això, com tot en les persones, és un misteri. Tens un deficiència, no saps per on tirar, fins que decideixes.

D'acord que vius una tensió molt forta, mentre pintes, perquè cada decisió significa que isca una cosa o una altra, però és també una forma d'ordenar-te interiorment. La tensió és necessària per a poder actuar.

—I de suport, el cartró?

—Em dóna molta tranquil·litat, m'agrada la seua textura càlida, on el grafisme hi queda molt vibrant.

I em facilita el traç, que m'és molt important.

—Vostè pinta i recrea, sobretot, natures mortes.

—Sí, sí... M'encanten els atifells. Són elements que m'evocuen sensacions. Perquè els impulsos no estan definits mai per coses concretes, et van per dins. Fa dos anys o tres vaig eixir de la natura morta —que és un món molt interior— al paisatge. Però hi ha tantes coses, allà, que em desferça. Ara he tornat a l'interior una altra vegada. Hi estic bé; m'agrada, la forma.

—Per això l'agafa, la deconstrueix i reconstrueix...

—La sent i l'expresso a la meua mida. Es reconeix sempre, però està impregnada de les meues sensacions. Mira, una tallada de meló de moro pot evocar un vaixell varat, allà lluny.

—I la línia que divideix aquests seus quadres és l'horitzó?

—Enguany la línia de la mar em va donar un impuls molt bo. Aquesta mateixa línia és cel i terra, si vols, una taula, fa igual. El que importa és si el quadre et diu alguna cosa. Al segle XXI ja tenim clar que un pintor no recrea els objectes tal com són: els pren d'excusa per a expressar un món interior.

"M'encanten els atifells. Són elements que m'evocuen sensacions."

—Un món que vostè plasma, de vegades, només amb un traç a tinta.

—Les tints són un divertiment i, potser, també, allò que hi ha de més autèntic. Com un poema curt. Per a mi, això és molt relaxant.

—I, de cop, torna al color.

—Enguany tenia ganes de color. Abans, el color me'l cuidava molt, però ara m'ha interessat que siga intens.

—Com explica la conjunció entre força i delicadesa del seu traç?

—A mi no m'agrada destrossar; m'agrada crear. La força no va renyida amb la sensibilitat.

—I inspiració o disciplina?

—Les dues. Jo sóc bastant indisciplinada: per això m'esforço molt per la disciplina.

—Ha sentit el pànic a la tela en blanc?

—Uf...! Entres a l'estudi i qualsevol excusa és bona: ordenes els pots, el que siga abans de posar-t'hi. Ara, una vegada ho tens al tall, arriba el caos. I no m'importa gens. Jo estic perfectament instal·lada en el caos.

Núria Cadenas